

komme med Begjæring om Kirkes Opvarmning, ere „Flertallet af Familiefædre, Enker og Personer i selvstændig Stilling.“ Vi pleie dog ellers, hvor der bliver Spørgsmaal om at lade Afgjørelsen af saadanne og beslægtede Forhold ske efter Flertallet, at sige med mere Bestemthed, hvad det er for Personer, vi have for Øie. Det kan gaa med „Familiefædre og Enker“ — sjønt „Enker“ kunde være galt nok — men naar der saa siges: „andre Personer i selvstændig Stilling“, saa behøver jeg ikke at dvæle ved Udvillingen af, at der kan være mange Personer i selvstændig Stilling, som af forskellige Grunde ikke maa tages med, og Aldershenlynet kan ogsaa her komme i Betragtning. Jeg tror saaledes, at man umulig kan lade en Bestemmelse passere som den, at disse Personer skulde kunne være med til at stille den Forordning, at Kirken skulde opvarmes; der maa under alle Omstændigheder i Loven indsaettes ganske anderledes nøiagtige Bestemmelser, saaledes som man som sagt har brugt i tidligere Tilfælde, og jeg skal kun holde mig til det sidste, til Loven om Brugen af Kirkebygninger, som udkom i forrige Aar. Ved at efterse den vil man finde, at man sandelig ikke der har indskrænket sig til at sige, at det, naar Flertallet af Menigheden ønskede en fremmed Præst til at prædike i Kirken, da skulde være Flertallet af Familiefædre, Enker og andre Personer i selvstændig Stilling; nei, man har der fastsat Forholdet paa en saadan Maade, at det kan lydes og ikke fremkalde disse idelige Tvivl ved Siden af det Besynderlige i hele Forskriften. Det maa altsaa netop med Hensyn til selve Begjæringen fastsættes langt anderledes nøiagtigt, hvem der er berettiget til at gjøre et saadant Forlangende. — Med Hensyn til § 5, om Brændselet, kan jeg ikke Andet end i Et og Alt tiltræde de Bemærkninger, der fremkom fra den høitærede Kultusminister. En Erindring vil jeg gjøre, sjønt den i Grunden er indbefattet under det sidste af de 3 Forhold, som den ærede Minister med Hensyn dertil anførte, og det er den, at Intet dog er naturliggere, end at i alt Fald dog virkelig dette Offer, at betale Opvarmningen, maa bringes fra deres Side, som ville have, at Kirkeieren skal bringe det store Offer at anbringe Raffelovne, Barneapparater etc. i Kirken. Er det for Meget at forlange, at den Menighed, der vil have, at Kirkeieren skal tilvejebringe de nødvendige Barneapparater, i alt Fald skal give enten ganske eller dog tildeels det Brændsel, som dertil skal benyttes? Jeg tror, at det er af Bigtighed, at der bliver holdt paa, at de, der saaledes ville forlange, at Kirkeieren skal bringe et stort Offer, selv komme til at yde et om ogsaa kun ringe Offer. Resultatet af det Mødsatte vilde naturligvis være, at man, selv hvor der slet ikke var nogen Trang dertil, uden videre vilde komme med en Opfordring om, at Opvarmning skulde finde Sted. Fremdeles er det en høit besynderlig Be-

stemmelse — jeg kan forbigaa det Dvrige, netop fordi den høitagtede Kultusminister saa fuldstændig og klart har udviklet det — at Kirkesynet skal bestemme flere Forhold med Hensyn til Kirkeieren. Jeg skal her frembrage et Punkt, som virkelig kan have sin store Betydning, nemlig Bestemmelsen i § 6, at naar særskilte eiendommelige Barneapparater ere blevne lagte ind i Kirken, skal det ikke paalægges Kirkeieren at udrede Mere end, hvad Kirkes Indtægt, atter her fraregnet Skatter og Afgifter, har udgjort i det sidste Aar, medens det Dvrige skal tilskydes af Menigheden. Derefter kommer der en Besynderlighed ind i Lovforslaget. Svem er det, der skal afgjøre, hvilken Sikkerhed Kirkeieren skal have for, at de, som nu have for langt disse særegne Apparater anbragte ved Tilflugt fra hans Side, virkelig i Fremtiden præstere, hvad de skulle, for at Anvendelsen kan finde Sted uden Tab for ham, hvem skal give ham denne Sikkerhed, og paa hvilken Maade skal den ordnes? Der kommer nu ganske pludselig den Bestemmelse, at det skal Kirkesynet gjøre. Kan man nu i Alverden tænke sig noget mindre Rimeligt, end at man, naar Menigheden vil have, at der skal være et særskilt Barneapparat, og den skal give et ordentligt Tilflugt dertil, fordi det er dyrt, vil affærdige Kirkeieren med en Bestemmelse om, at Kirkesynet skal sige, hvilken Sikkerhed han skal have for, at der i Fremtiden fra Menighedens Side vil blive præsteret det, som der skal præstere? Dette er Noget, der ligger saa langt fra hele Kirkesynets Virksomhed, at det virkelig er vanskeligt at forklare, hvorledes man har villet oversføre dette paa Kirkesynet og kaste alle Følgerne af en saadan lidet heldig Bestemmelse over paa Kirkeieren. Jeg kan hermed slutte efter alle de Betragtninger, der ere fremsatte af den høitagtede Kultusminister.

Lund: Hvorvel jeg kan slutte mig til den ærede sidste. Taler med Hensyn til flere af de Forandringer, som han vilde anføre for heldige i Lovudkastets Udtryksmaade, navnlig med Hensyn til §§ 1 og 2, der sammenholdte med hinanden forekomme mig, at give en vis Uklarhed, nemlig for den sidste Dels Bedkommende i § 2, hvor der staar: „Dveigaar Bekostningen Tiendeerens Forpligtelse, kunne Sognebeboerne tilskyde det Manglende“, saa mener jeg, at baade denne og de andre Erindringer, som det ærede Medlem har paapeget som ønskelige — en Mening, som jeg ogsaa deler — ikke ere større, end at der nok vil være Naad til at foretage dem, især hvis Sagen naaer saa langt, at den kommer til et Udvalg. I Dvrigt vil jeg for mit Bedkommende erklære, at jeg finder, at de to Saan, der tilsigtes afhjulpne ved Lovforslaget, ere ligesaa væsentlige, som de ere almindelige, og at der vistnok, naar det maatte lykkes at føre Loven igjennem, vil være imødekømt et meget almindeligt Ønske hos de fleste Menigheder rundt omkring i Landet.